

Zine Magubane: Ras och klasspolitik

[Ur *Catalyst*, vol 7, nr 2, s 111-125. Recension av *Not So Black and White: A History of Race From White Supremacy to Identity Politics* av Kenan Malik, London: Hurst, 2023. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Kenan Maliks bok är en detaljerad men ändå övergripande undersökning av hur ras tänktes ut som en logisk organisering av folks erfarenheter av sig själva och för att kanalisera den politiska verksamheten. Boken är organiserad kring fyra teman: 1) en skildring av historien om ras som visar hur den uppstod som elitens resonemang för att rättfärdiga att jämlikhet och frihet begränsades till de få; 2) utforskning av hur massmotstånd, speciellt mot slaveri, kolonialism och Jim Crow, utvidgade tänkandet om frihet och jämlikhet för att göra det verkligt allmänt; 3) en undersökning av förhållandet mellan rasojämlikhet och klassojämlikhet, med speciellt uppmärksamhet på hur en snäv inriktning på rasojämlikhet döljer hur klassutsugning fungerar för att skapa och återskapa rasojämlikhet; och 4) hur identitetspolitik är en sorts klasspolitik som är lika skadligt både inom högern och vänstern. *Not So Black and White* är inte bara en svidande anklagelse mot hur ”vår upptagenhet med ras ofta döljer de verkliga orättvisorna”, utan också en uppmaning till en annan sorts politik – som är klassbaserad och inriktad på arbetare – för att befria oss från identitetens fängelse.¹ Trots att boken inte uttryckligen är utformad som en kunskapsteoretisk kritik, så stimulerar den till ännu mer kritiska funderingar kring analytiska kategorier och historieskrivningens politik. *Not So Black and White* uppmanar oss att utvärdera hur ras inte bara har blivit det främsta sättet att organisera det politiska livet, utan också den kunskapsteoretiska kategori som helst används för att förklara historiens gång. Som sådan visar den att debatter om historieskrivning och kunskapsteori inte bara är av akademiskt intresse. De grundar sig på klasspolitik och är vapen under den politiska kampen.

Maliks bok kunde inte vara mer aktuell för debatterna om ras i USA. Ta till exempel kontroversen om kritisk rasteori (CRT), och i synnerhet sammandrabbningen mellan det så kallade Projekt 1619 och 1776-kommissionen. Ingenstans är den klasspolitik som driver historieskrivningen tydligare än i den nuvarande debatten om det Floridaguvernören Ron DeSantis hånfullt kallade ”woke historia”,* och det de som ligger bakom Projekt 1619 kallar ”hela historien om Amerika utan att den vittvättas”.² Om de tas bokstavligt verkar dessa två projekt vara ideologiskt motsatta. Om vi tittar på dem som en sorts ideologier, och således som de ”konkreta beståndsdelar genom vilka klasskampen utkämpas”, blir det uppenbart att de är olika uttryck för en gemensam klasspolitik.³ Malik poängterar att identitetspolitiker inom högern och vänstern delar en gemensam fientlighet mot arbetarklassen och ”radikala former för allmängiltighet”.⁴ Projekten 1619 och 1776 är exempel på detta. De avvisar tre sorters radikal allmängiltighet: klasskamp, klassanalys och allmänna sociala program som har som mål att omfördela det samhällseliga överskottet från de rika till fattiga och arbetande klasser.

Projekt 1619 har utvecklats från en artikel i *New York Times Magazine* till en lunta på 624 sidor som

1 Kenan Malik, *Not So Black and White: A History of Race From White Supremacy to Identity Politics*, s 6.

* Woke är ett begrepp som har uppstått i USA och betyder medvetenhet om diskriminering och rasism – öa.

2 Nikole Hannah-Jones, Caitlin Roper, Ilena Silverman och Jake Silverstein, red., *The 1619 Project: A New Origin Story*, New York: One World, 2021, s xxiv.

3 Dan O’Meara, *Völskapitalisme: Class, Capital, and Ideology in the Development of Afrikaner Nationalism, 1934–1948*, New York: Cambridge University Press, 1983, s 3.

4 Malik, *Not So Black and White*, s 9.

väver samman dikter, foton och artiklar som organiseras kring ett centralt uppdrag – att dokumentera ”den viktiga roll som slaveriet och fientligheten mot svarta spelade under utvecklingen av vårt samhälle och dess institutioner” – och dess redaktörer förkunnar stolt att projektet ”rev den mur som fanns mellan den akademiska historien och folkliga uppfattningar”.⁵ Textens huvudsakliga argument är att ojämlikheter på de flesta områden inom det amerikanska livet, från trafikmönster till tillgången på sjukvård, är ett resultat av en ”historisk och systematisk rasism”.⁶ Dess analys bygger helt klart på den dominerande strömning inom sociologi om ras och etnicitet, som hävdar att det bästa sättet att förstå Amerika är som ett ”ett rasifierat samhällssystem”, och att analysen måste rikta in sig på att avslöja ”de mekanismer som är ansvariga för reproduktionen av rasprivilegier i samhället”.⁷ 1776-kommissionen är Donald Trump-administrationens idé, och är en direkt kritik av Projekt 1619. Den fördömer det faktum att den sistnämndas redogörelse inte bara skriver under på en ”skildring av förtryckare och offer”, utan också gör det för att ge ideologisk täckmantel till en politik som ska ge speciella privilegier till rasminoriteter och därmed ”skapa nya hierarkier som är lika orättvisa som de gamla hierarkierna i förkrigstidens Sydstater”.⁸

Begreppet ”intellektuell gemensam nämnare” myntades av sociologen C Wright Mills för att beskriva en tanke med så symboliskt status att ”människan kan uttrycka sina starkaste övertygelser i dess namn”.⁹ Begreppet ”slaveriets arv” uppfyller dessa kriterier. Både Projekt 1776 och 1619 använder slaveriet som ett ideologiskt vapen, till synes för att tjäna motsatta sociala mål. Projekt 1619 hävdar, att eftersom slaveriet var den grund på vilken det amerikanska samhället och dess ojämlikheter byggdes, så ”måste ersättningen innefatta enskild kontant betalning till de förslavades ättlingar för att minska förmögenhetsklyftan”.¹⁰ 1776-kommissionen vidhåller att slaveriet var en olycklig avvikelse i en nation som grundades på individens rättigheter och frihet. John C Calhoun och Sydstaterna avvisade detta till förmån för tanken att rättigheter och privilegier ”inte ärvs av varje individ genom ’naturens och Guds lagar’ utan av grupper eller raser i enlighet med den historiska utvecklingen”.¹¹ Som sådan likställer 1776-kommissionen personer som argumenterar för skadestånd med de som försvarar slaveriet. Båda försöker offra jämlikhet och privat egendom i namn av ”grupprättigheter” och ”uttryckliga grupprivilegier”.¹²

Trots sina många skillnader gällande slutsatser, delar förtalare och försvarare av ”woke historia” okritiskt samma undersöknings- och förklaringsprinciper – samma kunskapsteori. Båda tonar ned klassintressenas roll i den politiska kampen. På samma sätt är den klasspolitik som ligger bakom båda projekten anmärkningsvärt lika. Projekten 1776 och 1619 förenas i sin vördnad för de kapitalistiska samhälleliga ägandeförhållandena, även om de är oense om hur staten borde svara på de ojämlikheter dessa ägandeförhållanden skapar.

5 Hannah-Jones m fl., *1619 Project*, s xxi, xxv.

6 Hannah-Jones m fl., *1619 Project*, s 445.

7 Eduardo Bonilla-Silva, *Racism Without Racists: Color-Blind Racism and the Persistence of Racial Inequality in America*, New York: Rowman & Littlefield, 2003, s 9.

8 The President’s Advisory 1776 Commission, *The 1776 Report*, Washington, DC: President’s Commission, 2021, s 30, 33.

9 C Wright Mills, *The Sociological Imagination*, New York: Grove, 1959, s 14.

10 Hannah-Jones m fl., *1619 Project*, s 472.

11 *1776 Report*, s 12.

12 *1776 Report*, s 1, 15, 16.

Slaveri, ras och kunskapsteoretisk politik

Not So Black and White är en text som är lättillgänglig och behagligt fri från jargong. Malik kör inte fast i debatter om teoretiska och metodologiska ramar. Han säger inte uttryckligen vilket analytiskt perspektiv som ligger till grund för hans undersökning eller den teoretiska ståndpunkt som ligger bakom verket. Men det är uppenbart att hans analys grundar sig i politisk ekonomi. Det är ingen obetydlig punkt. Boken är utformad som en "historia om tänkandet i väst".¹³ Historier om idéer är krångliga. De kan lätt glida iväg från att behandla idéer som oberoende exempel på samhälleliga handlingar till att betrakta idéer i sig själva som tillräcklig förklaring för samhälleliga handlingar, och därmed göra kulturella värderingar och ideal till "oproblematiske förklaringar, inte bara av sociala processer utan också av sig själva".¹⁴ Malik undviker dessa fallgropar genom att i boken väva samman två berättelser, historien om ras och historien om arbetarklassens motstånd mot rasism och kolonialism. Därmed handlar denna bok inte bara om historien om tanken på ras, utan den är också en bok om hur idéer är en sorts klassresonemang som mobiliseras kring klassintressen.

I kapitel 6 diskuterar Malik den haitiska revolutionen, och uppmärksammar oss på det faktum att frihet och jämlikhet var ideologiska uttryck för den franska handelsbourgeoisins strävan att störta den gamla regimens samhälleliga egendomsförhållanden. Som C L R James förklarade, gav de förmögenheter som slavhandeln skapade "borgarklassen en stolthet som krävde frihet och bidrog till mänsklighetens frigörelse". Den revolutionära borgarklassen "hedra[de] sitt maktövertagande med Deklarationen om människans och medborgarens rättigheter".¹⁵ Idealen frihet och jämlikhet uppstod under kampen mellan den feodala monarkin och den framväxande borgarklassen, och blev senare allmänna som ett resultat av ännu en rad klasskamper: förslavare mot förslavade, och, när de sistnämnda segrade, mellan befriade män, Toussaint Louverture och den framväxande svarta jordägande klass som Louverture representerade. Malik påpekar att Louverture och Haitis nya härskare "kom från samma 'ras' som dem de härskade över. Många hade varit slavar." Det faktum att de hade en gemensam rasidentitet hindrade inte de nya svarta besuttna klasserna från att driva sina egna klassintressen genom att underkasta de egendomslösa under en ny regim av tvångsarbete som var nästan lika förtryckande som den de nyss hade störtat. "Även det är en tråd som löper genom hela den moderna världen."¹⁶

Den sista meningen är central. Underförstått finns i boken ett resonemang om hur vi ska förstå klassens roll i historien. Avgörande är att Malik inte bara riktar vår uppmärksamhet på den klasspolitik som skiljer rasister från antirasister, utan också den som skiljer antirasister från varandra. I kapitel 8, "Från klassolidaritet till Black Lives Matter", diskuterar han de långsiktiga konsekvenserna av "Scottsboro-fallet", som gjorde kommunistisk aktivitet mer legitim och kommunistpartiet mer populärt bland arbetande afro-amerikaner i Södern. Samtidigt vidgade fallet sprickan mellan kommunisterna och medborgarrättsrörelsen NAACP [Nationell samling för färgades framåtskridande] och kulminerade i de "antikommunistiska medborgarrättsliga liberalernas" seger över "medborgarrättsligt samarbete".¹⁷ De erövringar som de antikommunistiska medborgarrättsliga liberalerna

13 Malik, *Not So Black and White*, s 7.

14 O'Meara, *Volkskapitalisme*, s 7.

15 C L R James, *The Black Jacobins: Toussaint L'Ouverture and the San Domingo Revolution*, New York: Vintage, 1938, s 47, 66.

16 Malik, *Not So Black and White*, s 147.

17 Penny Von Eschen, *Race Against Empire: Black Americans and Anticolonialism, 1937–1957*, Ithaca: Cornell University Press, 1997, s 109; Paul Heideman, "How McCarthyism and the Red Scare Hurt the Black Freedom

gjorde på det politiska området utgjorde en ideologisk seger som jag vill hävda fick kunskapsteoretiska konsekvenser. Som Hugh Murray konstaterade i ”Aspekter på Scottsborokampanjen”, har antikommunismen gravt förvanskad hur den amerikanska historien minns och skildras, speciellt när det kommer till att förstå ras och klass.

Det skrivs och publiceras mycket om de svartas historia i Amerika idag, men alltför ofta uppvisar författarna en snävt liberal partiskhet.... Det som ännu återstår att skriva, *även om det kan vara svårt i ett land vars religiösa övertygelse är antikommunism*, är en fullständig redogörelse för radikala rörelsers och individers roll i den antirasistiska kampen.¹⁸

Med Murrays observationer kan vi lägga till ännu en post i Malik's lista över tankar som både den identitetspolitiska högern och vänstern omhuldar: avvisandet av politisk ekonomi som en teoretisk ram för att förstå ojämlikhet. Det kan i sin tur hjälpa oss att bättre förstå den klasspolitik som både uttrycks i och ligger bakom analysen i projekten 1776 och 1619.

Malik pekar på, att det 1955 fanns 44 stater som hade antikommunistiska lagar, där den mest drakoniska återfanns i Tennessee, som ”belade anslutning till den revolutionära marxismen med dödsstraff”.¹⁹ Damoklessvärdet hängde inte bara över aktivister utan också akademiker. Kommunistförföljelser och antikommunistiskt förtryck ”skiljde det politiska från det ekonomiska och gjorde att båda betraktades i termer av identitet” inom den politiska sfären, och banade också vägen för en kunskapsteoretisk brytning.²⁰ När politisk ekonomi skars bort från de två ämnesområden som behövde den mest – sociologi och historia – överskuggades dess förståelse av klass som ett förhållande definierat av utsugning av uppfattningen att klass var en ”identitet” som skulle analyseras jämte andra (mer framträdande) identiteter. Som sociologen Eduardo Bonilla-Silva uttrycker det: ”Som de flesta samhällsvetare medger är raser inte biologiskt utan socialt bestämda kategorier om identitet och grupptillhörighet. I detta avseende är de jämförbara med klass och kön.”²¹ När politisk ekonomi tvingades bort från det vetenskapliga samfundet blev identitetsbeteckningar de centrala analytiska kategorierna, ras förtingligades och rasismen gjordes metafysisk och till något evigt.²²

Det sätt på vilket antikommunismen fortsätter att inspirera kunskapsteorin syns allra tydligast i sociologiska teorier som ”strukturell rasism” och ”färgblind rasism”, som (för att låna en fras från C Wright Mills) har blivit ”den viktigaste gemensamma nämnaren för seriös eftertanke och populär metafysik i [det amerikanska] samhället”.²³ Enligt dessa teorier är rasism och strävan efter vit överhöghet de viktigaste drivkrafterna bakom historiska förändringar; slaveri och kolonialism definieras som ”rasregimer” istället för som samhällseliga egendomsförhållanden; och ”rasbildningar” överskuggar klassbildningar som det viktigaste målet för teoretiska undersökningar.²⁴ Paradoxalt nog har en tanke vars uppkomst möjliggjordes av historiker som Barbara Fields, som har förbundit sig till klassanalyser – nämligen uppfattningen att ras är en ”social konstruktion” – tagits upp av ”rasreduk-

Struggle”, *Jacobin*, 21 maj 2020.

18 Hugh T. Murray, Jr. ”Aspects of the Scottsboro Campaign”, *Science & Society* vol 35, nr 2 1971, s 176, kursivering tillagd.

19 Malik, *Not So Black and White*, s 207.

20 Malik, *Not So Black and White*, s 291.

21 Eduardo Bonilla-Silva, ”Rethinking Racism: Towards a Structural Interpretation”, *American Sociological Review* vol 62, nr 3 (1997): s 472.

22 Raju J Das, ”The Marginalization of Marxism in Academia”, *Monthly Review Online*, 6 februari 2020.

23 Mills, *The Sociological Imagination*, s 14.

24 Bonilla-Silva, *Racism Without Racists*; Michael Omi och Howard Winant, *Racial Formation in the United States*, New York: Routledge, 1986.

tionistiska” sociologer för att argumentera *mot* klassanalyser.

Bonilla-Silvas arbeten har populariserat teorier som strukturell rasism och färgblind rasism, och han hävdar att även om ras är socialt konstruerad, så ”får den ett eget liv”.²⁵ Det är på denna grundval han avvisar ”klass och klasskamp som samhällslivets centrala förklarande variabler” till förmån för att se ”sociala relationer mellan raserna” som det primära.²⁶ Michael Omi och Howard Winant har på samma sätt hävdat, att det just på grund av att ”det på de flesta vetenskapliga områden nu är allmänt accepterat att ras är en social konstruktion” som de ”gör ett som det kan förefalla djärvt påstående ... att *ras är en ledande kategori i USA.*” Likt Bonilla-Silva avvisar de klassanalysen eftersom den behandlar ras som ”ett fenomen sekundärt till klass och klassförhållanden”.²⁷

Rasreduktionistiska sociologer ger ofta Barbara J Fields’ ”Slaveri, ras och ideologi i USA” äran för att ha visat att ras är en social konstruktion.²⁸ Fields har tillbakavisat detta påstående, och konstaterat att ”’social konstruktion’ av ras [är artikelns] utgångspunkt, inte dess slutsats”.²⁹ Hennes analys inleddes förstås med de samhälleliga egendomsförhållandena och klasskampen i 1600-talets Virginia. Det är inte bara dåliga kunskaper som gör att rasreduktionister kan bortse från detta, och använda det faktum att ras har karaktär av social konstruktion för att hävda att den analytiskt har prioritet över klass. Det återspeglar snarare det sätt på vilket antikommunismen har skiljt ras från klass både inom den politiska och kunskapsteoretiska sfären.

1619, 1776 och historieskrivningens politik

För de inom sociologin som dyrkar rasreduktionism har det faktum att ras är en social konstruktion tjänat som stöd för tanken att rasismen ända sedan 1500-talet har drivit den historiska utvecklingen och förändringarna, eller som den marxistiska historikerna Judith Stein föraktfullt konstaterade, den felaktiga tanken att ”människan gör historia i enlighet med hur de gillar eller ogillar raser”.³⁰ När Omi och Winant hävdar att ”begreppet rasprojekt kan tillämpas genom hela historien för att identifiera långsiktiga mönster för rasbildning, både nationellt och i hela den moderna världen”, så imiterar de de rasforskare på 1800-talet som Malik diskuterar i kapitel 2, ”Uppfinnandet av ras”.³¹ Han påminner oss om att dessa nationalistiska historiker utvecklade ”historiska rasteorier”. Liksom dagens identitetsförespråkare var deras uppdrag att inleda ”en ny skildring av det förflutna och även det nuvarande”.³²

I synnerhet när det kommer till slaveri är historieskrivningen det offentliga område där identitetspolitikens uppsving får de mest kännbara kunskapsteoretiska effekterna. Vi lever i en tidsperiod då folk försöker förknippa det C Wright Mills kallade ”biografi” med ”historia” eller ”sina egna livsmönster” med ”världshistoriens gång”.³³ I och med att slaveri är så uppenbart och nära knutet till den amerikanska rasismen, och eftersom svarta människor lider oproportionerligt mycket av sam-

25 Bonilla-Silva, ”Rethinking Racism”, s 474.

26 Bonilla-Silva, ”Rethinking Racism”, s 466, 469.

27 Omi och Winant, *Racial Formation*, s 106, x, kursivering tillagd.

28 Barbara Jeanne Fields, ”Slavery, Race, and Ideology in the United States of America”, *New Left Review* 181, 1990.

29 Barbara J Fields, ”Origins of the New South and the Negro Question”, *Journal of Southern History* vol 67, nr 4 (2001): s 817.

30 Judith Stein, ”Of Mr. Booker T. Washington and Others: The Political Economy of Racism in the United States”, *Science & Society* vol 38, nr 4 (Vinter 1974/1975): s 463.

31 Omi och Winant, *Racial Formation*, s 127.

32 Malik, *Not So Black and White*, s 52.

33 Mills, *Sociological Imagination*, s 4.

hällsproblem – från fattigdom till hemlöshet till drogberoende – är debatter om historieskrivning inte längre bara av akademiskt intresse. De har en aktuell politisk innebörd. Som Projekt 1619 förklarade, försökte det genom att göra 1619 ”till vårt lands startpunkt då våra avgörande motsättningar föddes” sprida ett nytt och annat ljus över ”de unika problemen i vårt land idag – den uttalade ekonomiska ojämlikheten, våldet, den världsledande mängden fängslanden, den chockerande segregationen, de politiska klyftorna, de dåliga sociala skyddsnäten.”³⁴ Å andra sidan drar 1776-kommissionen en rak linje från Sydstaterna till identitetspolitiken. Eftersom Sydstaterna och deras medföljande slaveri försökte ersätta individuella rättigheter med en teori om grupprättigheter, så hävdar kommissionen att de är ”direkta anfäder till några av de destruktiva teorier som splittrar vårt folk och sliter itu vårt lands struktur.”³⁵

Om vi tar projekten på orden verkar de sitta fast i en strid om fakta. 1776-rapporten säger: ”Vår stiftelses fakta är inte partiska. Det är en fråga om historia. Kontroverser om vad grundandet av vår nation innebar kan vi börja lösa genom att titta på fakta från detta grundande.”³⁶ Projekt 1619 argumenterar på samma sätt, men tvärtom:

Att 1619 saknades i den traditionella historien var avsiktligt. Folk hade valt att inte lära oss om årtalens betydelse. Och av det följde även att många andra historiska fakta hade ignorerats eller tystats ner.... Den historia vi lär oss i skolan, eller mer tillfälligt genom populärkultur, monument och politiska tal lär oss sällan *fakta* utan bara *vissa fakta*.³⁷

Båda projekten säger sig vilja visa omsorg om historieskrivningen. 1776-kommissionen gör det föräckt genom att hävda att fakta måste ”tolkas rätt”.³⁸ Den förlitar sig helt klart på en empirisk kunskapsteori där fakta är neutrala och förklaringar kan härledas genom att helt enkelt ställa dem i ordning och katalogisera dem, utan att blanda in någon teoretisk apparat. Projekt 1619 är uttryckligen utformat som ”ett väl övervägt historiografiskt ingripande”.³⁹ Den teori som avgör hur projektet ordnar upp fakta (som aldrig betraktas som neutrala) är att ”slaveri och rasism är roten till ’nästan allt som verkligen har gjort Amerika enastående’.”⁴⁰ Inför den hårda kritiken mot Projekt 1619 – en stor del av den från forskare inom vänstern – försvarade *American Historical Review* detta tolkande ramverk som ”lovvärt, om än slätstruket”.⁴¹ Det faktum att denna rasreduktionistiska syn på USA:s historia verkligen är vanlig, speciellt bland historiker som definierar sig som liberaler, om än inte radikala, är det logiska resultatet i en akademisk värld vars analytiska ramar har kringgärdats av antikommunism på just det sätt som Hugh Murray beskrev. En av de mindre noterade aspekterna på antikommunismens seger och vänsterns nederlag är det sätt på vilket reträtten från politisk ekonomi har gjort det så svårt för amerikanska intellektuella att behandla rasismen analytiskt, på grund av sin envisa tro att den amerikanska rasismens aggressivitet innebär att Amerika är ”analytiskt exceptionellt”. Historiker och sociologer både till vänster och höger tror på åsikten att ”på andra ställen kanske klasser har kämpat om makt och privilegier, mot förtryck och utsugning, och om konkurrerande uppfattningar om rättvisa och rätt, men i USA var dessa underordnade det stora, övergripande

34 Hannah-Jones m fl., *1619 Project*, s xxii.

35 *1776 Report*, s 12.

36 *1776 Report*, s 1.

37 Hannah-Jones m fl., *1619 Project*, s xx, kursivering i original.

38 *1776 Report*, s 1.

39 Alex Lichtenstein, ”1619 and All That”, *American Historical Review* vol 125, nr 1 (2020), s xv.

40 Lichtenstein, ”1619 and All That”, s xvi.

41 Lichtenstein, ”1619 and All That”, s xvi.

temat ras”.⁴² När Karl Marx ställde den förnuftige butiksägaren som ”vet att skilja mellan dem som bara föreger sig vara något och dem som verkligen är det” mot godtrogenheten hos historiker som ”tar varje epok på ordet, vad denna än säger och inbillar sig om sig själv”, så kunde han mycket väl ha beskrivit det 21:a seklets amerikanska vetenskapliga samfund.⁴³

En av de mest övertygande insikterna i *Not So Black and White* är att identitetspolitiker både till vänster och höger är förenade av ”samma fientlighet mot allmängiltighet”.⁴⁴ Som Malik poängterar avvisar båda två Upplysningens ideal. Och som jag har påpekat avvisar de klass som en allmän analytisk kategori. Ett noggrant läsande av projekten 1776 och 1619 avslöjar ännu en allmängiltighet som båda förkastar – allmänna sociala program. Trots sin intensiva oenighet om historiska datum, perioder och den innebörd de tilldelas, så finns det en historisk period som de två projekten är överens om: den progressiva perioden och New Deal. 1776-kommissionen hånar den progressiva perioden för att ha talat för tanken om grupprättigheter, samtidigt som man byggde en massiv byråkrati – en ”skuggregering” – med vilken staten upphävde rätten att omfördela rikedomar.⁴⁵ Projekt 1619 citerar med gillande Ira Katznelson, som liknade New Deal med ”positiv särbehandling för vita” och beskrev den tidens federala regering som ”ett härskarverktyg för vita förmåner”. 1776-kommissionen avvisar New Deal och en stor offentlig förvaltning, eftersom den ser dem som föregångare till socialism och den ”felaktig filosofin” att ”staten ska tillåtas beslagta privat egendom och omfördela välståndet på ett sätt som den regerande eliten finner lämpligt”.⁴⁶ Projekt 1619 avvisar New Deal eftersom det är ett verktyg för vit överhöghet. De två kritikerna av New Deal uttrycks olika och intar motsatta ståndpunkter om staten och en stor offentlig förvaltning. Ändå tillgriper båda två hyllande redogörelser av Amerikas ”mest omhuldade värderingar” som ett sätt att tala för en mycket likartad klasspolitik – en som entusiastiskt försvarar rikedom och privategendom.

Båda projekten uttrycker sin innerliga önskan att se amerikaner ”bilda en mer perfekt union” och leva upp till de ”fantastiska ideal på vilka vi grundades”.⁴⁷ För 1776-kommissionen betyder detta att hålla regeringen borta från ekonomin och låta den fria marknaden få som den vill. För Projekt 1619 betyder det att få regeringen att ingripa i den fria marknaden – att se till att afro-amerikaner får sina ”rättmätiga belöningar”. Men båda ser privategendomen som helig. Projekt 1619 vill att studenter ska inse att afro-amerikaner var Amerikas ”mest glödande frihetskämpar” och att de ”utgör ett arv som alla amerikaner borde vara stolta över”.⁴⁸ För att göra det krävs att man inser att ”rikedom föder rikedom, och att vita amerikaner i sekler har fått regeringens hjälp att samla rikedomar, medan regeringen under detta lands oändliga historia har motarbetat svarta amerikaners försök att göra det samma.”⁴⁹ 1776-kommissionen vill att studenter ska ”vara tacksamma för och ta vara på” USA, vilket innebär att visa respekt för ”medborgerliga rättigheter och privat egendom”.⁵⁰ Det verkar som om kapitalismen är ett övergripande ideal som båda sidor är överens om.

42 Barbara J Fields, ”Ideology and Race in American History”, i *Region, Race, and Reconstruction: Essays in Honor of C. Vann Woodward*, red. J Morgan Kousser och James M McPherson, New York: Oxford University Press, 1982, s 143.

43 Marx/Engels, [Ur ”Den tyska ideologin”](#), på marxists.org.

44 Malik, *Not So Black and White*, s 288.

45 *1776 Report*, s 13.

46 *1776 Report*, s 14.

47 *1776 Report*, s 1; Hannah-Jones m fl., *1619 Project*, s 471.

48 Hannah-Jones m fl., *1619 Project*, s xxxii.

49 Hannah-Jones m fl., *1619 Project*, s 472.

50 *1776 Report*, s 37–38.

Vi lever i en tid då kampen intensifieras, å ena sidan om vilken statlig politik som är nödvändig för att garantera förnyad kapitalistisk blomstring och stabilitet, och å den andra om fördelningen av det samhälleliga överskottet för att lindra och ta itu med ojämlikheten. Hur ojämlikhet tolkas, utifrån klassdynamikens allmängiltighet eller rasdynamikens särdrag, påverkar på ett avgörande sätt hur människor definierar kampens villkor och område. En aspekt på kampen är att återställa den ”radikala övergripande tradition” som kan hjälpa oss att ”undvika den identitetspolitiska fällan”.⁵¹ Som *Not So Black and White* visar kan vi börja befria oss från de analytiska inskränkningarna av vår besatthet av ras (Malik jämför fenomenet med Stockholmssyndromet) genom att ta tillbaka en del av den arena vi övergav när vetenskapsmän som lutade åt vänster förkastade allmängiltighet och arbetande människors intressen i namn av rasrättvisa.

51 Malik, *Not So Black and White*, s 10.